Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 26. listopada 1914.

321.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 25. listopada 1914

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych (czwarte rozporządzenie o odroczeniu zapłaty).

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Rozciągłość odroczenia zapłaty.

§ 1.

(1) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie według następujących postanowień.

(2) O ile inaczej nie postanowiono w §§ 2. do 5. i nie naruszając sędziowskiego odroczenia zapłaty, przewidzianego w §§ 18. do 21. są wyłączone od odroczenia zapłaty oprócz kwot, które już rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261, w brzmieniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 280, zostały wyłączone od odroczenia co do zapłaty, następujące dalsze kwoty i należy zapłacić:

a) 25 procent wierzytelności, które zapadły najpóźniej dnia 31. sierpnia 1914, przy wekslach i czekach jednak conajmniej kwotę 100 K,

w dniu 14. grudnia 1914, jeżeli wierzytelność zapadła najpóźniej dnia 14. sierpnia 1914,

w dniu miesiąca grudnia 1914, odpowiadającym co do liczby dniowi zapadłości, jeżeli wierzytelność zapadła między dniem 15. a dniem 31. sierpnia 1914;

b) 25 procent wierzytelności, które zapadły w wrześniu i październiku 1914, przy wekslach i czekach jednak conajmniej kwotę 100 K,

w tym dniu miesiąca stycznia 1915, który odpowiada co do liczby dniowi zapadłości.

(3) Kwotę częściową, którą należy zapłacić, winno się obliczyć według kwoty wierzytelności w dniu 1. sierpnia 1914, lub w jej późniejszym dniu zapadłości; zarazem z kwotą częściową należy zapłacić odsetki od całej wierzytelności niezapłaconej, bieżące do dnia zapadłości, tudzież ewentualne należytości uboczne.

(4) Resztę wierzytelności, które do dnia 30. listopada 1914, włącznie zapadły lub mają zapaść, tudzież wierzytelności, które zapadną w grudniu 1914 i w. styczniu 1915, odracza się tymczasowo w zapłacie do dnia 31. stycznia 1915 włącznie.

Wierzytelności wyłączone w zupełności od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są w zupełności wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§ 1151. do 1163. p. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych:

a) na podstawie wierzytelności, które służą przedewszystkiem na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych,

b) na podstawie zabezpieczonych w księgach gruntowych wierzytelności kas oszczędności i wspólnych kas sierocych,

c) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacyi,

d) na podstawie innych wierzytelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczeń o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny powołanych z powodu mobilizacyi lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od długów państwowych i zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

9. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od listów zastawnych, ufundowanych bankowych zapisów dłużnych i częściowych zapisów dłużnych;

10. wierzytelności, wynikające z pożyczek udzielonych na zastaw przez zakłady zastawnicze i osoby trudniące się pożyczaniem na zastaw w sposób przemysłowy; nie wolno jednak przedsięwziąć w wykonywaniu przemysłu zastawniczego sprzedaży przedmiotu zastawionego wcześniej niż w sześć miesięcy po pierwotnie oznaczonym terminie przepadłości;

11. wierzytelności towarzystw kredytowych o zapłatę odsetek i zapłaty zwrotne kapitału z pożyczek wobec osób, które są stale zajęte w służbie publicznej lub prywatnej i których pobory służbowe istotnie nie zmniejszyły się od dnia 1. sierpnia 1914.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od ustawowego odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 500 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 5000 K,

b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,

c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia do wysokości 5000 K, a jeżeli suma odszkodowania przewyższa 5000 K, do 5000 i 20 procent od kwoty sumy odszkodowania, przewyższającej 5000 K, w każdym wypadku jednak nie więcej jak do wysokości łącznej w kwocie 10.000 K,

d) o zapłatę premii ubezpieczenia do wysokości 100 K.

(2) Dodatkowe termina, ustanowione zgodnie z kontraktem dla zapłaty premii, należy wliczyć do czasu trwania ustawowego odroczenia zapłaty.

(3) Niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek całkowitego lub częściowego zaniedbania zapłacenia premii ubezpieczenia na życie, nie może ubezpieczający począwszy od drugiego roku ubezpieczenia podnieść przez czas trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia cesarskiego, chyba że ubezpieczony w ciągu 14 dni po upływie stosownie do kontraktu ustanowionego terminu dodatkowego dla zapłaty premii oświadczył, iż nie kontynuuje ubezpieczenia. Jeżeli ubezpieczony nie złożył w należytym czasie takiego oświadczenia, w takim razie jest zobowiązany do zapłaty premii.

(4) Postanowienia ustępu trzeciego mają zastosowanie z tą zmianą do premii, zapadłych w czasie między dniem 1. sierpnia 1914 a rozpoczęciem się mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia cesarskiego, iż czternastodniowy termin rozpoczyna biedz z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładkowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 5 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż

w kwocie 400 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K. Pretensya o zapłatę odsetek, przypadających za drugie półrocze 1914 roku, nie podlega odroczeniu zapłaty, można ją jednak podnieść dopiero po dniu 31. grudnia 1914.

(2) Wypłaty wyższych od powyżej wymienionych kwot można żądać z tytułu roszczeń, pochodzących z rachunku bieżącego, tudzież z tytułu wkładek na bony kasowe:

I. Bez ograniczenia do pewnej oznaczonej kwoty, o ile zwrot

a) potrzebny jest według przedłożonego poświadczenia do wypełnienia ciążących na wierzycielu zobowiązań według § 1., ustęp 2. i 3. do wypłaty płac i zarobków w własnem przedsiębiorstwie wierzyciela lub do zaspokojenia czynszów najmu i dzierżawy, które wierzyciel winien jest zapłacić, lub do wypłaty odsetek i rat amortyzacyjnych, które według § 2., l. 5, są wyłączone w całości od odroczenia zapłaty;

b) potrzebny jest do zaspokojenia roszczeń państwa lub opłacenia podatków i danin publicznych, tudzież do uskutecznienia wpłat na pożyczki państwa w drodze przekazania lub przesłania do kasy, powołanej do ich przyjmowania;

c) wymagany jest przez kraje, powiaty, gminy celem wypełnienia ich zobowiązań, jakoteż oprocentowania i umarzania długów krajowych i gminnych, tudzież przez banki i zakłady, które wydały listy zastawne lub inne zapisy dłużne, celem wypełnienia wynikłego stąd ich zobowiązania do oprocentowania i umarzania lub w końcu przez publiczno-prawne zakłady ubezpieczenia celem wypełnienia ich zobowiązań wobec ubezpieczonych i członków ich rodzin albo przez prywatne zakłady ubezpieczenia do wypełnienia zobowiązań według § 2., l. 6, i § 3., ciążących na nich według przedłożonego poświadczenia;

d) wymagany jest przez sądy z tytułu złożonych przez nie pieniędzy;

e) wymagany jest przez adwokatów lub notaryuszy z tytułu pieniędzy, złożonych przez nich według przedłożonego poświadczenia celem wykonania sądowych zarządzeń lub poleceń albo celem dopełnienia nieodroczonych co do zapłaty zobowiązań ich mocodawców;

II. w każdym miesiącu kalendarzowym do wysokości 20 procent istniejącej dnia 1. sierpnia 1914 wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, o ile według przedłożonego poświadczenia jej zwrot jest nieodzownie potrzebny do utrzymania przedsiębiorstwa wierzyciela;

III. w czasie od dnia 1. grudnia 1914 do dnia 31. stycznia 1915 do wysokości 25 procent wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, która istniała w dniu 1. sierpnia 1914, o ile zwrot jest dowodnie potrzebny do wypełnienia nałożonego niniejszem rozporządzeniem cesarskiem obowiązku na pewien zakład kredytowy do zwrotów z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe albo na książeczkę wkładkową. Celem wypełnienia obowiązku, ciążącego na pewnym zakładzie kredytowym według l. I., lit. *b*, można żądać zwrotu bez ograniczenia do pewnej oznaczonej kwoty w drodze przekazania lub przesłania do kasy, powołanej do przyjęcia.

(3) Kwot, wyszczególnionych w drugim ustępie, l. I., II. i III., można żądać niezależnie od siebie. Natomiast można żądać w przeciągu tego samego miesiąca kalendarzowego niezależnie od siebie kwot, wymienionych w pierwszym i drugim ustępie, tylko do tej najwyższej sumy, do której wypłacenia zakład kredytowy jest obowiązany bądź na podstawie pierwszego bądź drugiego ustępu.

(4) Przeciwko żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzyć się mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

(1) Roszczenia z tytułu wkładek, uskutecznionych na książkę wkładkową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 5 procent należytości, która istniała dnia 1. sierpnia 1914, najmniej jednak 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 2 procent takiej należytości, najmniej jednak 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K. Pretensya o zapłatę odsetek, przypadających za drugie półrocze 1914 roku, nie podlega odroczeniu co do zapłaty, można ją jednak podnieść dopiero po dniu 31. grudnia 1914.

(2) Jeżeli wkładka, złożona przed dniem 1. sierpnia 1914 w jednym z banków krajowych lub banków akcyjnych albo w jednej z kas oszczędności, przewyższa jeszcze w dniu 16. września 1914 kwotę 2000 K, można nadto żądać w czasie od dnia 1. grudnia 1914, do dnia

31. stycznia 1915 zwrotu 20 procent pozostałej wkładki celem zaspokojenia roszczeń państwa lub zapłaty podatków i danin publicznych w drodze przekazania lub przesłania tej kasie, której poruczono ich ściągnięcie, tudzież dalszych 20 procent, o ile według przedłożonego poświadczenia są one potrzebne do wypełnienia nałożonych na wierzyciela zobowiązań według § 1., ustęp 2. i 3.

(3) Zwrotu należytości, potrzebnych do uskutecznienia wpłat na rzecz pożyczek państwa w drodze przekazania lub przesłania kasie, powołanej do ich przyjmowania, jakoteż należytości, złożonych przez sądy, można żądać bez ograniczenia.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładkową aniżeli można było żądać tytułem zwrotu poprzednio według §§ 3. i 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, i według §§ 4. i 5. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261, tudzież niniejszego rozporządzenia cesarskiego, w takim razie można odnośną nadwyżkę wliczyć także w późniejszym miesiącu kalendarzowym w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenie o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają według postanowień § 1. odroczeniu zapłaty, korzystają jednakże w konkursie tudzież w postępowaniu egzekucyjnem z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia.

Weksle i czeki.

§ 8.

(1) Przy wekslach, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, uważa się za dnie płatności dla należytości, wyłączonych według § 1., ustęp 2. i 3. od odroczenia zapłaty, dnie tamże wymienione.

(2) Odnośnie do kwoty odroczonej co do zapłaty według § 1., ustęp 4., odracza się dzień płatności tymczasowo na dzień 1. lutego 1915. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

(3) Jeżeli dokonano częściowej zapłaty, należy zanotować na wekslu, kiedy, kto i w jakiej wysokości ją uiścił. Płacącemu należy na odpisie weksla udzielić pokwitowania.

§ 9.

(1) Jeżeli obowiązany do regresu na weksel, który zapadł przed dniem 1. sierpnia 1914, uiścił częściową zapłatę (§ 1., ustęp 2. i 3.), w takim razie może on prócz zanotowania według § 8., ustęp 3., i pokwitowania żądać uwierzytelnionego odpisu protestu. Wydanie uwierzytelnionego odpisu należy zanotować na proteście. Nie wolno wystawiać duplikatu lub więcej aniżeli jednego uwierzytelnionego odpisu protestu dla każdej poszczególnej częściowej zapłaty. Podpis Banku austryacko-węgierskiego na odpisie protestu zastępuje tegoż uwierzytelnienie.

(2) Jeżeli obowiązany do regresu podnosi roszczenie o zwrot uiszczonej przez niego częściowej zapłaty wobec poprzednich indosantów lub wobec akceptanta, w takim razie należy przedłożyć przy wekslach, które zapadły przed dniem 1. sierpnia 1914, pokwitowanie i uwierzytelniony odpis protestu, a w razie jeżeli uwolniono od protestu, pokwitowanie i uwierzytelniony odpis weksla.

§ 10.

(1) Przy wekslach, które wystawiono przed dniem 1. sierpnia 1914 a zapadły lub mają zapaść po dniu 31. lipca 1914, należy zaniedbanie uiszczenia częściowej zapłaty (§ 1., ustęp 2. i 3.) w szczególności także wtedy stwierdzić za pomocą protestu, jeżeli nastąpiło uwolnienie od protestu. Poprzednich indosantów należy zawiadomić po myśli artykułów 45. do 47. u. w.

(2) Przy wekslach, wymienionych w ustępie 1. można z powodu zaniedbania uiszczenia częściowej zapłaty (§ 1., ustęp 2. i 3.) zastąpić protest:

a) przez oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy własnego weksla lub domicylianta;

b) przez oświadczenie posiadacza weksla, jeżeli na niego można wystawić czek po myśli § 1. ustawy z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 84.

(3) Oświadczenie musi być umieszczone na wekslu lub na złączonej z nim kartce (allonge) i podpisane przez oświadczającego. To oświadczenie ma zawierać dzień prezentowania tudzież uwagę, iż zapłaty nie dokonano lub że osobę, której należało weksel zaprezentować, nie można było zastać. Jeżeli nie można odszukać lokalu przedsiębiorstwa lub w braku tegoż pomieszkania, wówczas przepis, zawarty w ustępie 2., lit. *b*, nie ma zastosowania.

(4) Jeżeli obowiązany do regresu dokona częściowej zapłaty na weksel, który został wystawiony przed dniem 1. sierpnia 1914 a zapadł lub ma zapaść po dniu 31. lipca 1914, wówczas ma on żądać obok zanotowania według § 8., ustęp 3., i pokwitowania, wydania protestu co do częściowej zapłaty, której nie uiszczono,

lub, jeżeli protest zastąpiono przez jedno z oświadczeń, wymienionych w ustępie 2., uwierzytelnionego odpisu weksla. Uwierzytelnienie musi być dokonane w ciągu terminu, ustanowionego dla podnoszenia protestu. Wydanie odpisu należy zanotować na wekslu. Nie wolno wydać więcej aniżeli jednego odpisu weksla. Podpis Banku austryacko-węgierskiego na odpisie weksla zastępuje jego uwierzytelnienie.

(5) Jeżeli obowiązany do regresu podnosi roszczenie o zwrot uiszczonej przez niego częściowej zapłaty wobec poprzednich indosantów lub wobec akceptanta, wówczas należy przedłożyć przy wekslach, wymienionych w ustępie 1., pokwitowanie i protest lub zastępujące protest oświadczenie (ustęp 2. do 4.) co do częściowej zapłaty, której nie uiszczono.

§ 11.

Postanowienia §§ 8. do 10. mają odpowiednie zastosowanie do czeków.

Wpływ siły wyższej na weksle i czeki.

§ 12.

Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzezwyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennemi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10 dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

Opłacanie odsetek i potrącenia kasowe.

§ 13.

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5., 8. i 12.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwym odciągnąć potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i skarg.

§ 14.

Czas trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się do obliczenia terminu przedawnienia i do ustawowych terminów do wniesienia skargi.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.

§ 15.

Wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby ustawowemu odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, należy w takim razie, jeżeli wypowiedzenia dokonano między dniem 1. sierpnia a dniem 28. września 1914, tak traktować, jak gdyby je uskuteczniono w dniu 1. października 1914, a jeżeli dokonano wypowiedzenia między dniem 29. września 1914 a dniem, który poprzedza ogłoszenie niniejszego rozporządzenia cesarskiego, tak, jak gdyby je uskuteczniono w dniu 1. grudnia 1914; jednakże od wierzytelności pieniężnej, w ten sposób zapadłej, można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później zapłatę zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(2) Dokonane między dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia cesarskiego a dniem 31. stycznia 1915 wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby ustawowemu odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, należy tak traktawować, jak gdyby je uskuteczniono w dniu 1. lutego 1915.

(3) W razie jeżeli dłużnik pozostaje w zwłoce tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. lutego 1915, nie może wierzyciel dochodzić przyznanego mu umową na wypadek nieuiszczenia w właściwym czasie odsetek, anuitetów lub rat z tytułu wierzytelności, wymienionego w § 1., ustęp 1., rodzaju, prawa wypowiedzenia względnie prawa żądania natychmiastowego zwrotu kwot kapitałowych lub innych umówionych co do oznaczego przypadku niekorzyści prawnych z wyjątkiem obowiązku zapłaty odsetek zwłoki.

Policzenie na rachunek.

§ 16.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego odroczona jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.

§ 17.

(1) Postępowanie sądowe wskutek skarg, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, wyłączonych według § 1., ustęp 2. i 3., częściowo od odroczenia w zapłacie, należy z urzędu kontynuować bez względu na stan postępowania. Nowe skargi o uiszczenie takich wierzytelności są dopuszczalne, jeżeli zarazem żąda się uiszczenia całej kwoty wierzytelności. Natomiast należy odrzucić nowe skargi, jeżeli one odnoszą się tylko do uiszczenia kwot wierzytelności, odroczonych co do zapłaty.

Na podstawie weksli lub czeków, które zostały wystawione przed dniem 1. sierpnia 1914 a po dniu 31. lipca 1914 zapadły lub mają zapaść, można wnosić skargi tylko co do kwoty, wyłączonej według § 1., ustęp 2. i 3. od odroczenia co do zapłaty.

(2) Wolno zasądzić na dopełnienie takiego świadczenia, co do którego dłużnikowi przysługuje jeszcze w czasie wydania wyroku ustawowe odroczenie zapłaty; jednakże termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych należy oznaczyć w ten sposób, aby on rozpoczynał się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty. Dzień ten należy w wyroku oznaczyć kalendarzowo, podając dzień zapadłości wierzytelności. Początek wyrokiem ustanowionego terminu do świadczenia kwot wierzytelności, których ustawowe odroczenie zapłaty przedłużone zostaje niniejszem rozporządzeniem cesarskiem, odracza się łącznie z kosztami procesowymi do tego dnia, w którym należy uskutecznić zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.

§ 18.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do kwot roszczenia, które są wyjęte według § 1., ustęp 2. i 3., lub § 2., l. 5., lit. *d*, od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia; termin ten jednak nie może przekraczać ustawowego terminu odroczenia, obowiązującego co do reszty roszczenia, tudzież w przypadku przewidzianym w § 2., l. 5., lit. *d*, co do odroczonych w zapłacie roszczeń z tym samym dniem płatności. Sędziowskie odroczenie zapłaty, które przyznane zostało na najdłuższy czas, dopuszczalny według przepisów, obowiązujących w chwili tego pozwolenia, uważa się za przedłużone do dnia 31. stycznia 1915 włącznie; sąd może jednak na wniosek wierzyciela i po przesłuchaniu dłużnika (§ 56. o. e.) powziąć uchwałę na skrócenie terminu.

(2) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(3) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(4) Przeciw zezwoleniu na sędziowskie odroczenie zapłaty lub jego odmówieniu niema środka prawnego.

(5) Postanowienia te nie mają zastosowania do roszczeń z weksli lub czeków.

§ 19.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla dłużnej kwoty, wyjętej według § 1., ustęp 2. i 3., lub § 2., l. 5., lit. *d*, od ustawowego odroczenia zapłaty.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, lub w odrębnej uchwale w takim razie, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do kwoty długu, powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi.

(3) Postanowienia § 18. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 20.

(1) Czynsze najmu za ubikacye, których można użyć w całości lub częściowo na przedsiębiorstwo kupieckie, mogą być, bez względu na to, czy kontrakt najmu zawarto przed dniem 1. sierpnia 1914 lub później, odroczone co do zapłaty według postanowień §§ 18. i 19. w ten sposób, iż z półrocznej raty czynszu należy połowę natychmiast uiścić, a następną połowę po upływie kwartału, z kwartalnej zaś raty czynszu jedną trzecią natychmiast a każdą z następnych trzecich części po upływie każdego następnego miesiąca.

(2) Niekorzyści prawne, które ułożono na przypadek zaniedbania wypełnienia w należytym czasie, następują tylko wtedy, gdy najemca nie płaci tych rat w czasie należytym.

(3) Jeżeli raty takiej nie zapłacono w czasie należytym, wówczas może wynajmujący wypowiedzieć najm najmującemu z ważnością najbliższego terminu wypowiedzenia.

§ 21.

(1) Osobom, trudniącym się przemysłem i handlem, które wykażą się świadectwem izby handlowej i przemysłowej, iż one przeważnie dostarczają i sprowadzają towary, przeznaczone do wywozu zagranicę celną, nadto osobom i przedsiębiorstwom, które wykazują, iż przeważnie liczyć mogą na zarobek z klienteli obcej lub na zakupno z jej strony, można przyznać pod warunkami, wymienionymi w § 18., ustęp 1., sędziowskie odroczenie zapłaty najdalej do dnia 31. sierpnia 1915 dla kwot roszczenia, wyłączonych od ustawowego odroczenia zapłaty stosownie do § 1., ustęp 2. i 3., lub § 2. l. 1, 2, 3. i 5.

(2) Postanowienia § 18., ustęp 2. do 5., i § 19. mają zastosowanie.

Egzekucya.

§ 22.

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne na rzecz odroczonych co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na egzekucyę dla zabezpieczenia i zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonych co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Odroczenie egzekucyi.

§ 23.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 18., ustęp 1., odroczyć na przeciąg najwyżej dwóch miesięcy egzekucyę na rzecz kwoty roszczenia, która jest wyjęta według § 1., ustęp 2. i 3., lub § 2., l. 5., lit. *d*, od ustawowego odroczenia zapłaty, o ile nie chodzi o zastaw przedmiotów majątku ruchomego lub o przymusowe uzasadnienie prawa zastawu. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli oznaczono już termin zapłaty według §§ 18., 19. lub 21.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 18., ustęp 1. do 4.

(3) Egzekucya odroczona stosownie do § 18. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261, na przeciąg czasu dwóch miesięcy może pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiazanego zostać odroczona najdłużej na dalsze dwa miesiące.

(4) W przypadkach, wymienionych w § 21., można pozwolić na odroczenie egzekucyi do dnia 31. sierpnia 1915. Postanowienia poprzedzających ustępów mają zastosowanie.

Sędziowskie odroczenie zapłaty w odniesieniu do terenu wojennego.

§ 24.

Osobom, mającym swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) na obszarze, w którym wskutek wydarzeń wojennych działalność sądu została czasowo zawieszona i osobom, których przedsiębiorstwo znajduje się stale na takim obszarze, może sąd, do którego się odwołano, udzielić odroczenia zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju (§ 18. i 19.) jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należytym czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki. Postanowienia § 23. mają zastosowanie do takich osób bez względu na rodzaj wierzytelności, na rzecz której prowadzi się egzekucyę.

Prawo wzajemności.

§ 25.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innem państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod dalej idącemi ograniczeniami jak przewidzianemi w niniejszem rozporządzeniu cesarskiem, podlegają roszczenia wierzycieli, którzy w takiem państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) takim samym ograniczeniom.

Postanowienia prawne co do należytości.

§ 26.

(1) Jeżeli zapłacono już należytość za protest przy wniesieniu protestu z powodu zaniedbania uiszczenia częściowej zapłaty na weksel lub czek, w takim razie jest już protest, odnoszący się do zaniedbania uiszczenia dalszej zapłaty, wolny od należytości według P. T. 116, lit. *g* lub *a*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89. Bliższe postanowienia wyda się w drodze rozporządzenia.

(2) Oznaczone w § 10. oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy weksla własnego lub domicylianta albo posiadacza weksla lub czeku nie jest przedmiotem należytości.

Postanowienia końcowe.

§ 27.

Upoważnia się Rząd do rozszerzenia lub ograniczenia w drodze rozporządzenia wyjątków od zarządzenia ogólnego odroczenia zapłaty, ustanowionego w § 2., l. 1. do 7., 9. do 11., tudzież w §§ 3. do 8. niniejszego rozporządzenia cesarskiego, jakoteż do zmiany lub uzupełnienia postanowień §§ 1. i 9. do 26., o ile jest to potrzebne ze względów gospodarczych.

W szczególności upoważnia się Rząd do wydania przepisów odmiennych od postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności wobec tych dłużników, którzy mają swoją

siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem krakowskiem lub w księstwie Bukowiny.

§ 28.

(1) Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem 1. grudnia 1914. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia cesarskie z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261, i z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 278, tudzież rozporządzenia ministeryalne z dnia 3. października 1914, Dz. u. p. Nr. 267, i dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 280.

(2) Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości i Mojemu Ministrowi skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 25. listopada 1914.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr.	**Georgi** włr.
Hochenburger włr.	**Heinold** włr.
Forster włr.	**Hussarek** włr.
Trnka włr.	**Schuster** włr.
Zenker włr.	**Engel** włr.

Morawski włr.

322.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25. listopada 1914

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 27. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Dłużnikom, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem krakowskiem lub w księstwie Bukowiny, przyznaje się odroczenie zapłaty według następujących postanowień.

(2) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie, jeżeli one zapadły przed dniem 1. lutego 1915 lub mają zapaść, tymczasowo do dnia 31. stycznia 1915 włącznie.

(3) Dla przekazowych weksli lub czeków, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, przy których przekazany, a dla weksli własnych, wystawionych przed tym dniem, których wystawca ma swoją siedzibę na obszarze, oznaczonym w ustępie 1., odracza się dzień zapłaty, jeżeli weksel lub czek zapadł lub ma zapaść między dniem 1. sierpnia a dniem 31. stycznia 1915, tymczasowo na dzień 1. lutego 1915. Stosownie do tego odracza się również termin do podniesienia protestu. Przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia uważa się odnośnie do przekazowych weksli i czeków miejsce, wymienione przy imieniu i nazwisku lub przy firmie przekazanego, za siedzibę przekazanego, zaś odnośnie do weksli własnych miejsce ich wystawienia za siedzibę wystawcy.

Wierzytelności wyłączone od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych

a) na podstawie wierzytelności, które służą przedewszystkiem na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych;

b) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacyi;

c) na podstawie wierzytelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczeń o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego Krzyża, tudzież funduszowi

celem udzielania wsparć członkom rodziny powołanych z powodu mobilizacyi lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 200 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 500 K,

b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,

c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia z tytułu odszkodowania do wysokości 400 K.

(2) Niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek całkowitego lub częściowego zaniedbania zapłacenia premii ubezpieczenia na życie, nie może ubezpieczający począwszy od drugiego roku ubezpieczenia podnieść przez czas trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia, chyba że ubezpieczony w ciągu 14 dni po upływie stosownie do kontraktu ustanowionego terminu dodatkowego dla zapłaty premii oświadczył, iż nie kontynuuje ubezpieczenia. Jeżeli ubezpieczony nie złożył w należytym czasie takiego oświadczenia, w takim razie jest zobowiązany do zapłaty premii.

(3) Postanowienia ustępu drugiego mają zastosowanie z tą zmianą do premii, zapadłych w czasie między dniem 1. sierpnia 1914 a rozpoczęciem się mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia, iż czternastodniowy termin rozpoczyna biedz z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Roszczenie z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładkowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 3 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Przeciwko żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzyć się mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

Roszczenia z tytułu wkładek, uskutecznionych na książkę wkładkową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładkową aniżeli można było niegdyś żądać tytułem zwrotu według §§ 3. i 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, i według §§ 4. i 5. rozporządzenia z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, tudzież niniejszego rozporządzenia, w takim razie można odnośną nadwyżkę wliczyć także w późniejszym miesiącu kalendarzowym w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenia o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają według postanowień § 1. odroczeniu zapłaty, korzystają jednakże w konkursie i w postępowaniu egzekucyjnem z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia.

Wpływ siły wyższej na weksle i czeki.

§ 8.

(1) Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzezwyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennemi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież

do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10 dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

(2) Dla weksli i czeków, bez różnicy miejsca ich wystawienia, które są płatne w Galicyi lub na Bukowinie tudzież dla weksli i czeków, które wystawiono po dniu 31. lipca 1914 a są płatne w Galicyi lub na Bukowinie albo przy których przekazany a przy wekslach własnych, których wystawca mieszka na tym obszarze (art. 4., l. 8, i art. 97. u. w.), odracza się dzień zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tymczasowo na dzień 1. lutego 1915. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

Opłacanie odsetek i potrącenia kasowe.

§ 9.

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5. i 8.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwym odciągnąć potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i skarg.

§ 10.

Czas trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się do obliczenia terminu przedawnienia i do ustawowych terminów do wniesienia skargi.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.

§ 11.

Wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, należy w takim razie, jeżeli wypowiedzenia dokonano między dniem 1. sierpnia a dniem 28. września 1914, tak traktować, jak gdyby je uskuteczniono w dniu 1. października 1914, a jeżeli dokonano wypowiedzenia między dniem 29. września a dniem, który poprzedza ogłoszenie niniejszego rozporządzenia, tak, jak gdyby je uskuteczniono w dniu 1. grudnia 1914; jednakże od wierzytelności pieniężnej, w ten sposób zapadłej, można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później zapłatę zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(2) Dokonane między dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia a dniem 31. stycznia 1915 wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, należy tak traktować, jak gdyby je uskuteczniono w dniu 1. lutego 1915.

(3) W razie, jeżeli dłużnik pozostaje w zwłoce tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. lutego 1915, nie może wierzyciel dochodzić przyznanego mu umową na wypadek nieuiszczenia w właściwym czasie odsetek, anuitetów, lub rat z tytułu wierzytelności, wymienionego w § 1., ustęp 1., rodzaju prawa wypowiedzenia względnie prawa żądania natychmiastowego zwrotu kwot kapitałowych lub innych umówionych co do oznaczonego przypadku niekorzyści prawnych.

Policzenie na rachunek.

§ 12.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia odroczona jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.

§ 13.

(1) Aż do upływu terminu odroczenia zapłaty nie należy kontynuować postępowania sądowego na skargi, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, odroczonych co do zapłaty, chyba że skarżący uczyni wniosek na podjęcie przerwanego postępowania. Jeżeli jednak już przed dniem 1. sierpnia 1914 odbyła się pierwsza audyencya po myśli § 239. p. c. lub ustna rozprawa procesowa, należy nadal prowadzić postępowanie sądowe i w wyroku termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych w ten sposób oznaczyć, aby on rozpoczynał się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty (§ 1.). Jeżeli dzień ten kalendarzowo oznaczono, przesuwa się początek terminu świadczenia na ten dzień, w którym należy uiścić zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Nowe skargi o uiszczenie wierzytelności, odroczonych co do zapłaty, należy odrzucać.

Egzekucya.

§ 14.

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne tudzież na egzekucyę dla zabezpieczenia na rzecz odroczonych co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić

będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto, zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonych co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.

§ 15.

Osobom, wymienionym w § 1., ustęp 1., może sąd, do którego się odwołano, według następujących postanowień (§§ 16. do 18.,) udzielić odroczenia zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należytym czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki.

§ 16.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do roszczeń, które w myśl §§ 2. do 5. wyjęte są od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia; termin ten jednak nie może przekraczać terminu odroczenia, obowiązującego co do odroczonych w zapłacie roszczeń z takim samym dniem zapadłości. Sędziowskie odroczenie zapłaty, które przyznane zostało na najdłuższy czas, dopuszczalny według przepisów, obowiązujących w chwili tego pozwolenia, uważa się za przedłużone do dnia 31. stycznia 1915 włącznie; sąd może jednak na wniosek wierzyciela i po przesłuchaniu dłużnika (§ 56. o. e.) powziąć uchwałę na skrócenie terminu.

(2) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(3) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(4) Przeciw zezwoleniu na sędziowskie odroczenie zapłaty lub jego odmówieniu niema środka prawnego.

§ 17.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla zobowiązania dłużnego, wyjętego w myśl §§ 2. do 5. od odroczenia zapłaty.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, lub w odrębnej uchwale w takim razie, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do zobowiązania dłużnego powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi.

(3) Postanowienia § 16. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 18.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 16., ustęp 1., odroczyć na przeciąg najwyżej dwóch miesięcy egzekucyę na rzecz roszczenia, wyjętego w myśl §§ 2. do 5. od odroczenia zapłaty, tudzież zarządzić uchylenie już dokonanych aktów egzekucyjnych nawet bez przewidzianego w § 43., ustęp 2. o. e., świadczenia zabezpieczenia. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli sąd procesowy oznaczył już termin zapłaty według §§ 16. lub 17.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 16., ustęp 2. do 4.

(3) Egzekucya odroczona stosownie do § 15. rozporządzenia z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, na przeciąg czasu dwóch miesięcy może pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiązanego zostać odroczona najdłużej na dalsze dwa miesiące.

Prawo wzajemności.

§ 19.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innem państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod dalej idącemi ograniczeniami jak przewidzianemi w niniejszem rozporządzeniu, podlegają roszczenia wierzycieli, którzy w takiem państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), takim samym ograniczeniom.

§ 20.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Równocześnie tracą moc prawną rozporządzenia z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, i z dnia 19. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 318.

Stürgkh wlr. **Georgi** wlr.
Hochenburger wlr. **Heinold** wlr.
Forster wlr. **Hussarek** wlr.
Trnka wlr. **Schuster** wlr.
Zenker wlr. **Engel** wlr.
Morawski wlr.